

ternes formand, at denne regering vil gøre sit yderste for at hindre en økonomisk krise i Danmark. Den prioritet må stå højere for alle partier end ønsket om at erobre eller for den sags skyld fastholde magten.

Ud fra et menneskeligt perspektiv kan jeg da godt forstå Socialdemokraternes formand. Det er svært at være i en slags permanent X Factor-konkurrence, ikke bare med hr. Villy Søvndal, men også med sine egne næstformænd. Jeg må indrømme, at det gør rollen som finansordfører for Venstre lidt udfordrende, for hvilken tale skal jeg bruge, når jeg skal udstille Socialdemokraterne? Skal jeg bruge fru Mette Frederiksen-talen, eller skal jeg bruge hr. Nick Hækkerup-talen? Den mørkerøde tale eller den lyserøde tale? Skal jeg lytte til Socialdemokraternes næstformand fra Ballerup eller Socialdemokraternes næstformand fra Hillerød? For de siger nemlig to modsatrettede ting. Skal jeg glæde mig over, at Socialdemokraternes næstformand fra Hillerød for nylig talte om at nedsætte skatten på arbejdsindkomst? Det lyder jo godt, men hvad betyder det monstro for alle dem, der går ind for millimeterlighed i Danmark? Og er det så her, jeg skal konstatere, at Socialdemokraternes næstformand fra Ballerup mener, at uligheden i Danmark er stigende? Faktum er, at den her regering har gjort det mere attraktivt at arbejde ved at sænke skatten på arbejdsindkomst, og det er vi stolte af.

Kl. 09:13

Hvor står Socialdemokraternes formand, fru Helle Thorning-Schmidt, egentlig? Er fru Helle Thorning-Schmidt mest enig med sin ene eller sin anden næstformand?

Jeg ved godt, at det er svære spørgsmål. Det er lidt ligesom at være dommer i X Factor, når to af ens egne sangere skal bedømmes. Hvem skal man egentlig holde med? Skal det være Vocaloca-Hækkerup – han kan jo synge, men han synger ikke det, de andre kan lide – eller skal det være Basim-Frederiksen? Basim leverede jo en meget charmerende præstation og gik videre gang på gang, selv om skønsangen kunne have været renere. Ja, nogle gange blev det simpelt hen for skingert, og sådan er det jo også med fru Mette Frederiksen, for Socialdemokraternes næstformand fra Ballerup kan jo i realiteten ikke blive enig med sig selv om, hvilket toneleje hun skal vælge.

Men hvad mener Socialdemokraternes formand egentlig om fru Mette Frederiksens balle-rupske næstformandstese? Er fru Helle Thor-

ning-Schmidt enig i tesen om, at velfærdsstaten ikke er et mål i sig selv, eller er fru Helle Thorning-Schmidt mest enig i tesen om, at velfærden hellere skal være fælles end privat? Er fru Helle Thorning-Schmidt mest enig i tesen om, at pligter er vigtigere end rettigheder, eller er fru Helle Thorning-Schmidt mest enig i tesen om, at det enkelte menneskes frihed står over alt andet?

Jeg må indrømme, at det er imponerende at mene så mange modstridende ting på én gang. Hvor ville det dog være rart, hvis der var lidt sammenhæng i alt det, der bliver fremlagt fra Socialdemokraternes hånd. Vi er nogle, der foretrækker debatter, der hviler på en vis form for logisk sammenhæng.

Jeg har noteret mig, at Socialdemokraternes formand også selv har fremsat en række venstreorienterede dogmer eller progressive valg, som hun kalder det. Et af disse valg handler om prioriteringer, men hvad betyder det egentlig, når Socialdemokraternes formand siger, at hun vil prioritere i sundhedsvæsenet? Så vidt jeg umiddelbart kan konstatere, må det handle om at nedprioritere mennesker, der har behov for knæoperationer. Det er, som om Socialdemokraterne tror, at man gavner hjertepatienterne ved at nedprioritere øvrige patienter. Det gør man ikke, man skaber bare større skel i sundhedsvæsenet.

Denne regering har et klart mål om, at det offentlige sundhedsvæsen både skal kunne behandle hjertepatienter og levere knæoperationer hurtigt og effektivt. Vi vil ikke give køb på de høje ambitioner. Når Socialdemokraterne siger, at man skal nedprioritere knæoperationer i det offentlige sundhedsvæsen, siger de jo samtidig, at operationerne skal udføres i privat regi og så under vilkår, hvor det kun er de mest velhavende, der kan betale regningen, f.eks. socialdemokratiske ministre. Hvad mon Basim-Frederiksen mener det gør ved ligheden? Nedprioritering af de kedelige og banale operationer er for alvor noget, der skaber skel i samfundet, og det er den udvikling, som Socialdemokraterne åbenbart gerne ser. Det overrasker mig egentlig ikke, for det er præcis den udvikling, vi så før 2001.

Jeg må konstatere, at Socialdemokraternes såkaldt progressive valg er et stort tilbageskridt. Det svinger ikke, som Thomas Blachman ville have sagt, og det er sandsynligvis derfor, vælgerne dømte Socialdemokraterne ude ved folketingsvalget sidste efterår. På det tidspunkt havde fru Helle Thorning-Schmidt ganske vist ikke udvidet sit repertoire fra slagordet med velfærd